

Η ΔΗΜΗΤΡΑΙΝΑ

«Ακούς εκεί τὸ καταραμένο; Ἀμ' δὲν ἐπήγαινες νὰ ξεσφαίστῃς, νὰ βγάλῃς τὰ μάτια σου στὴν πολιτεία παλιόσκυλο; Ἐ! κοκὸ πόπαθα ἢ ἔρμ' ἐσήμερα! Νά με βασνίσῃ χάρισμα τοῦ κερατᾶ ὁ γιός; Ποῦ θὰ πᾶς παλιόσκυλο; Ἐρμαδιακῶς ἐγώ, σοῦ λέει! Ἀμ! ποῦ θὰ μου πᾶς; Ἐλεγεῖς πὼς εἶμαι ἐγὼ σὰν τὴ μάνα σου, σαπίτῃ;» —

Αὐτὰ ἔλεγε κατηφορίζοντας κατὰ τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ ἢ χήρα ἢ Κοντοδημήτραйна κι' ὅλο ἀπάνω κατὰ τὰ ἔλατα ἐκύτταζε. Ὁ ἄντρας τῆς ἐσκοτώθηκε στὸν πόλεμο τοῦ 1912 καὶ τὴν ἀφίσε με τρία τερο-μπιλία. Ὁξω στὸ ἀλὼν τῆς ἐκκλησιᾶς, κάτω ἀπὸ τὸ καμπαναριό, στὸν ἡσίο ἦταν ὁ παπᾶς μέ τῇ σιδερένια πατερίτσα του κι' ὁ μπαλωματῆς, πού πέρασ' ἀπὸ κεῖ νὰ μερεμετίσῃ κανένα παπούτσι καὶ νὰ ξε-δεψῇ ἐκεῖνο τὸ λίγο πετσάκι ποῦχε, κι' ἀπὸ κεῖ δρα-σελίζοντας ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ νὰ πάῃ στὸ παλιο-καλυβὸ του, στὴ Γορτυνία. —

— Τ' ἐπαθεῖς Δημήτραйна; - λέει ὁ παπᾶς.

— Παπά μου!..... Παπά μου..... ἐκατο-κολάστηκα ἐσήμερα! Ἐσῆκωσε τὸ ξερβὶ τῆς χέρι κι' ἐ-μούνῳσε ἐπάνω κατὰ τὰ ἔλατα ἰ «Νά! νά! ποῦ νὰ μὴ σ' εὔρ' ὁ χρόνος Τουρκόπιασμα!»

Ἀνάκοντη γυναικούλα, ἀλλὰ νοστιμούλα, καμμιὰ τριανταριά χρονῶν.

Τὸ μαῦρο τῆς μαντίλι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι κι' εἶχε κουλουριαστῇ στὸ λαιμό τῆς, σὰ λουρίτης. Βάσταζε στὸν ὦμο τῆς τὸ σκαλιστήρι. Ρουνιὲς ὁ ἰδρω-τας στὰ μάγουλά τῆς. Οἱ φλέβες τῆς φουσκομαίνες σὰ νεροφίδες ἀνεβαίνανε στὰ λαιμά τῆς. Τὰ ροῦχα τῆς, ἐγκαιροσκοισμένα σὲ πολλὲς μεριές, ἦταν γιομάτα τρι-βόλια κι' ἐλατόφυλλα, σὰν προβατίνια πού κοιμήθη-κε ἀπάνω σὲ νεράγκαθα. Τὰ πόδια τῆς ἀπὸ τό κα-λάμι καὶ κάτω ἐφαινόσανται, γιατί εἶχε βάλει ἐκεῖ-νη τὴν ἡμέρα τὸ κοντοβέλεσός τῆς. Ποιὸς θὰ τὴν ἐβλε-πε ἐκεῖ ἐπάνω στὴν ἐρημιὰ; Τὸ μάτωμα τῶν ποδιῶ-νε τῆς, τὸ σκίσιμο τῶν σκουτιῶνε τῆς, τὰ ποτάμια τοῦ ἰδρωτᾶ τῆς, ἡ φουσκοφλεβία τῆς, ἡ πηγμένη ἀφ-ρὴ στὰ χεῖλια τῆς, ἔδειχναν πὼς ἡ γυναῖκα ἐπάλειπε στὰ γερά, ἐχαροπαιδεύτηκε. —

— Γιὰ στάσου, χριστιανή μου, δὲ μᾶς λὲς τί ἐπα-θες, λέει ὁ παπᾶς.

— Ἐπότηζα παπά μ'... τ' ἀραποσίτι στὴν Μπι-θιμπάρδα ὥσαμε τάπόγιομα. Ἀπάν' στὸ σκᾶρο—πού νὰ ξέρω ἢ δολιωμένη νάσα... π' ἀνάθεμα πού σ' ἐλάδιαζε, διαβολοσπαρμένο ἀπάν' στὸ σκᾶρο μου κόψανε τὸ νερό. Τὶ νὰ κάμω; Δὲν τὸ πάντεχα; παπά μου, δὲ τὸ πάντεχα ἢ ἔρμη πὼς μου τῶκοψε ἐκεῖνο τὸ ζαγάρι, γιὰ τέτοια δουλειά. Ἐπῆρα τὸ σκαλιστήρι κι' ἐπήγαينا ξένοιαστη σ' ἀπάνω σ' ἀπάνω, γιὰ νὰ τὸ βάλω. ἐκόντενα νὰ φτάσω στὴ δέση, πίσω στὸ λαγ-κάδι. Νά σου καὶ πετάγεται, σὰ λύκος μέσ' ἀπὸ τὰ Κέν-τρα ἐκείνο τὸ παλιόσκυλο τῆς Σπῆλαινας, ἐκείνος ὁ Ἀμερικᾶνος μὲ τὰ χρυσὰ τὰ δόντια καὶ τῆς χρυσὲς καθῆνες κι' ἀρπακολλιέται ἀπὸ πάνω μου. Μῶδωσε, μῶδωσε, μ' ἐλιγοψύχησε παπά μου, ἐσβύστηκα ἢ γυ-ναῖκα, ἐσπαρτσάριζα σὰν τὸ ψάρι.

— Σ' ἐβάρεσε μωρ' κακομοίρα; - λέει ὁ παπᾶς. —

— Μ' ἐβάρεσε;... Καλύτερα νὰ μ' ἐσκότωνα παρ' ἐτοῦτο, πού μῶκαμε. Δὲν τηρᾶς ἐδῶ; μ' ἐκουρέλιασε, μῶβγαλε τὰ κρέατά μου ὅξω... ἐκολάστηκα παπά μου, ... ἐκολάστηκα.

Ἡ γληγοράδα τοῦ Μαστρο-Παναγιώτη τοῦ μπα-λωματῆ ἀπάν' στὴ δουλειά του ἦταν ἑκατομμένη γύ-ρω σ' ἐκείνον τὸν τόπο. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ φορὰ ἢ κου-βέντα τῆς Κοντοδημήτραйна τοῦ μούδιασε τὰ χέ-ρια. Πού καὶ πού περνοῦσε καμμιὰ βελονιά. Εἶχε τὸ νοῦ του ὅμως στὸ μαστορόπολο καὶ κἄπου-κἄπου ἐύ-νοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὸ τσαγκαρόσκιβλο τοῦ-λεγε: «Κάν' δουλειά σου σὺ ρέ!» Δὲν ἐπρεπε τὸ παιδί νάχῃ τὸ νοῦ του σὲ λόγια τετοιανῆς λογῆς.

Ἐγύρισε ἡ δύστυχῃ ἡ Δημήτραйна νὰ πάῃ νὰ δῇ τί κάνουν ἐκεῖνα τὰ δολιολαιδιά, πού τὰ εἶχε ἀφίσει στὴ γειτόνισσά τῆς τὴ Ντουλαμάναινα ἀπὸ τίς τρεῖς τῇ νύχτα πῶφυγε. Δὲν εἶχε προχωρήσει δέκα βήματα, πού γυρίζει κατὰ τὴν ἐκκλησιὰ καὶ κἄνοντας τὸ στα-νὸ τῆς: «Παναῖγια μου, Ἄγιε μ' Ἀη-Γιώργη, κά-με τὸ θάμα σου' κόφ' το, νὰ ξεμαγαρίσῃ ὁ τόπος, τὸ παλιόσκυλο.» λέει.

Ὁ παπᾶς ἐγείδισε λίγο τὰ γένηια του, τ' ἀνασῆκω-σε, ἔβαλε καὶ λίγες τρίχες στὸ στόμα του καὶ τὲς ἐδά-γκωνε ἀπὸ συνήθεια, κι' ὥστε: «Δημήτραйна γιὰ νὰ σοῦ πῶ.» Πάει κοντά τῆς καὶ τῆς λέει κρυφά: «—Μὴν ἐπεςες σ' ἁμαρτία μ' ἐκείνον τὸν παλιόσκυ-πο πού λές;» Ἐαφνιάστηκε ἡ Δημήτραйна: «Μπά! παπά μου, μ' ἐγλύτωσε ἡ Παναῖα μου.»

Τὴν ὀρμήνεψε ὁ παπᾶς νὰ ζώσῃ τὸν Ἀη-Γιώργη μὲ μιὰ κολούρα κερὶ καὶ τὸ Δεκαπεντάγιστο νὰ πά-ῃ ν' νάηῃ μιὰ λαμπάδα μισοκαδιάρικη στὴν Πανα-γία τὴν Ἀγιά-Λεούσα καὶ δὲ θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ κά-νῃ καὶ μιὰ λειτουργία μ' ἐλόγου του στὴν Ἀγία-Πα-ρασκευή, στὸ ρημοκλήσι.

Α. ΤΣΕΤΣΕΒΙΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 15-66.

ΚΛΑΔΟΙ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΛΙΘΟΤΥΠΙΑ
ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΙΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙ' ΕΝΤΥΠΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ